

Forslag

til

Lov om ændring i lov om afgift af forlystelser.

Fremsat den 27. november 1957 af *finansministeren*.

§ 1.

Lovens § 5 udgår, og i stedet indføres som ny § 5:

„Ved cirkusforestillinger samt ved varietéforestillinger, der finder sted i henhold til varietétilladelse, skal der, når der hverken finder servering sted på tilskuerpladserne eller med forestillingerne er forbundet publikumsdans, alene indbetales den del af den for den enkelte dag i henhold til bestemmelserne i § 4 beregnede afgift, som overstiger 50 kr.“

§ 2.

Lovens § 10 affattes således:

„*Stk. 1.* Af filmsforevisninger, ved hvilke der alene forevises danske film — dog bortset fra reklamefilm samt fra ugerevyer, forfilm og lignende, som udgør en uvæsentlig del af forestillingens samlede program — tilfalder der efter nærmere af justitsministeriet fastsatte regler indehaveren af producentrettighederne til de pågældende danske film en andel på 25 pct. — eller, for så vidt det drejer sig om danske farvefilm, 35 pct. — af det pligtige afgiftsbeløb, hvilken afgiftsandel fradrages ved indbetalingen til det offentlige af afgiftsbeløbet.

Stk. 2. Såfremt der ved filmsforevisninger som omhandlet i stk. 1 forevises såvel danske farvefilm som andre danske film, beregnes de indehaverne af producentrettighederne tilkommende afgiftsandele med 35 pct. af afgiftsbeløbet, såfremt den eller de danske farvefilm udgør mindst $\frac{4}{5}$ af den egentlige forestillings danske program regnet efter censurmål; udgør længden af

den eller de danske farvefilm mindre end $\frac{4}{5}$, beregnes afgiftsandelen med 25 pct. af afgiftsbeløbet.

Stk. 3. Skulle der ved samme forestilling blive forevist flere danske film med forskellig indehaver af producentrettighederne, uden at der foreligger aftale om fordelingen af afgiftsandelen, skal denne fordeles til de berettigede efter forholdet mellem længden af de forskellige film efter censurmål.

Stk. 4. Ved danske film forstås film, som er optaget for her i landet bosatte danske statsborgeres eller for danske selskabers eller institutioners regning, for udelukkende dansk kapital og med overvejende dansk kunstnerisk og teknisk personale. Justitsministeren, eller efter dennes bemyndigelse statens filmcensur, afgør, om en film herefter er en dansk film, henholdsvis en dansk farvefilm.

Stk. 5. Under særlige omstændigheder kan finansministeren tillade, at en større del af afgiften end efter stk. 1 skal tilfalde indehaveren af producentrettighederne til en dansk film, når filmen tjener til oplysningens fremme. Sådan tilladelse skal gøres betinget af, at der sammen med den pågældende film kun forevises reklamefilm, hvorhos tilladelsen kun må gives for et bestemt tidsrum.“

§ 3.

Lovens § 11, stk. 4, affattes således:

„*Stk. 4.* Fritagelse efter stk. 1-3 kan for danske films vedkommende kun omfatte den del af afgiften, der tilfalder det offentlige, jfr. § 10, stk. 1 og 2.“

§ 4.

Lovens § 19, jfr. lov nr. 150 af 9. juni 1956, affattes således:

„Stk. 1. For så vidt angår filmsforevisninger, kan der af den afgiftspligtige ved indbetalingen af afgiften eller den del af afgiften, der tilfalder det offentlige, jfr. § 10, stk. 1 og 2, af den pågældende filmsforevisning fradrages et beløb svarende til $\frac{1}{7}$ af den fulde beregnede afgift.

Stk. 2. Såfremt entréindtægten ved filmsforevisninger i en biografvirksomhed i et finansår ikke har oversteget 50 000 kr., kan finansministeren tilstå tilbagebetaling af 25 pct. af den for det pågældende finansår beregnede fulde afgift. Har entréindtægten i et finansår oversteget 50 000 kr., reduceres afgiftslempelsen efter en faldende skala,

således at adgangen til lempelse bortfalder, såfremt entréindtægten i et finansår har andraget 90 000 kr. eller derover.

Stk. 3. De nærmere regler angående praktiseringen af bestemmelsen i stk. 2 fastsættes af finansministeren.“

§ 5.

Denne lov træder i kraft den første mandag, der følger efter lovens optagelse i Lovtidende.

§ 6.

Finansministeren bemyndiges til at genoptrykke lov nr. 260 af 27. maj 1950 om afgift af forlystelser, således som denne lov er ændret ved nærværende lov og lov nr. 150 af 9. juni 1956.

Bemærkninger til lovforslaget.

De væsentligste bestemmelser i lovforslaget går ud på følgende:

1. Ved lov nr. 150 af 9. juni 1956 gennemførtes med virkning fra den 18. juni 1956 en nedsættelse af forlystelsesaafgiften af filmsforevisninger fra $\frac{5}{11}$ af bruttoentrepræindtægten til $\frac{7}{17}$ af bruttoentrepræindtægten. Denne nedsættelse var motiveret ved, at der efter den ved lov nr. 74 af 26. marts 1955 skete forhøjelse af afgiften af filmsforevisninger fra $\frac{3}{8}$ til $\frac{5}{11}$ af bruttoentrepræindtægten blev konstateret en nedgang i biografbesøget, hvilken nedgang i det væsentlige antoges at skyldes den som følge af afgiftsforhøjelsen stedfundne forhøjelse af billetpriserne.

Den konstaterede nedgang i biografbesøget synes ikke at være standset, hvilket muligt står i forbindelse med det stadig stigende antal fjernsynsapparater. Af oplysninger fra biografvejernes organisationer fremgår det, at der i 1956 har været en nedgang i antallet af solgte billetter i alle landets biografte på ca. 5 mill. solgte billetter (fra ca. 54 000 000 i 1955 til ca. 49 000 000 i 1956).

Denne udvikling har medført en vanskelig situation for mange biografte og under hensyn hertil foreslås det at gennemføre en lempelse af forlystelsesaafgiften af filmsforevisninger, således at lempelsen kommer biografteerne til gode, og biografteernes organisationer har fremsat ønske om, at denne lempelse af hensyn til beregningen af filmlejen på samme måde som i Norge ydes i form

af, at en andel af forlystelsesaafgiften tilbagebetales biografteerne.

I overensstemmelse hermed foreslås det, at der ved indbetalingen af afgiften af filmsforevisninger tillades fradraget et beløb svarende til $\frac{1}{7}$ af den fulde beregnede afgift, jfr. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 4. En ordning som den foreslåede vil med uændrede billetpriser og uændret besøg medføre et provenutab for statskassen på ca. 4,7 mill. kr., og for kommunerne et beløb svarende til $\frac{1}{3}$ heraf.

2. Fra „Foreningen af danske Filmsproducenter“ er der fremkommet en henvendelse om forhøjelse af den såkaldte „producentandel“ for så vidt angår danske farvefilm. I henhold til bestemmelsen i § 10, stk. 1, i lov nr. 260 af 27. maj 1950 om afgift af forlystelser skal der af filmsforevisninger, ved hvilke der alene forevises danske film, bortset fra reklamefilm m. v., som udgør en uvæsentlig del af forestillingens samlede program, til det offentlige kun indbetales $\frac{3}{4}$ af det pligtige afgiftsbeløb, medens resten af dette tilfalder indehaveren af producentrettighederne til de pågældende danske film. Denne ordning er begrundet i ønsket om at støtte den danske filmsproduktion.

Ved fremlæggelse af et udførligt materiale har foreningen påvist, at omkostningerne ved fremstillingen af en farvefilm er ca. 40 pct. større end omkostningerne ved fremstillingen af en tilsvarende sort-hvid film. Under hensyn hertil foreslås det

for så vidt angår danske farvefilm at forhøje den indehaveren af producentrettighederne tilkomende andel af det pligtige afgiftsbeløb fra 25 pct. til 35 pct. svarende til en forhøjelse af producentandelen med 40 pct. Andelen beregnes af den fulde afgift uden fradrag af det foreslåede fradrag på $\frac{1}{7}$ af det pligtige afgiftsbeløb.

Det er ikke muligt at anslå hvor stort et provenutab, den foreslåede ændring vil medføre. Det bemærkes herved, at producentstøtten af samtlige danske film er anslået at beløbe sig til ca. 2 mill. kr. om året, og provenutabet vil højst kunne udgøre 40 pct. heraf, men vil sikkert andrage et langt mindre beløb.

3. Udover den foreslåede lempelse af forlystelsesafgiften af filmsforevisninger foreslås der gennemført en *nedsættelse af afgiften af cirkusforestillinger og visse varieteforestillinger*, bestående i et fradrag på 50 kr. pr. dag i det beregnede afgiftsbeløb.

Den for cirkusforestillinger foreslåede lempelse af forlystelsesafgiften er begrundet i de økonomiske vanskeligheder som flere — særligt mindre — cirkus befinder sig i.

Da det må anses for naturligt, at varieteforestillinger også i fremtiden i forlystelsesafgiftsmæssig henseende sidestilles med cirkusforestillinger foreslås det, at sådanne varieteforestillinger, der finder sted i henhold til varietetilladelse, og hvorunder der hverken finder servering sted på tilskuerpladserne eller er adgang til publikumsdans, får den samme lempelse i afgiften som cirkusforestillinger.

De foreslåede lempelser skønnes at medføre et provenutab på 50 000 kr. årlig.

4. Endelig foreslås den i lov nr. 260 af 27. maj 1950 § 5 indeholdte bestemmelse, hvorefter afgift af entreindtægten ved væddeløb og anden vædekamp, hvortil der er knyttet totalisatorspil, svares med $\frac{2}{7}$, ophævet.

Den foreslåede ophævelse af den særlige afgiftsats for væddeløb og anden vædekamp, hvortil er knyttet totalisatorspil, er begrundet i de økonomiske vanskeligheder, som de væddeløbsbaner, der har bevilling til totalisatorspil, nemlig hestesports- og cyklebanerne, for tiden kæmper med. Bestemmelsens bortfald vil bevirke, at spørgsmålet om erlæggelse af forlystelsesafgift af entreen til væddeløb, hvortil der er knyttet totalisatorspil, fremtidig skal afgøres på grundlag af bestemmelsen i § 4, f. og g., i loven af 27. maj 1950, hvoraf følger, at afgiften af entreen til væddeløb med professionel deltagelse fremtidig bliver $\frac{1}{6}$ af entreindtægten, medens der ikke skal svares afgift af entreen til

væddeløb, hvori alene deltager amatører, dog bortset fra motorvæddeløb, der altid er forlystelsesafgiftspligtige med $\frac{1}{6}$ af entreindtægten, også hvor der udelukkende deltager amatører.

Den foreslåede lempelse skønnes at medføre et provenutab for statskassen på ca. 150 000 kr. Alt i alt vil det samlede provenutab for statskassen ud fra de givne forudsætninger ikke overstige ca. 5 mill. kr., men meget taler for, at det i virkeligheden vil blive mindre.

Med hensyn til de enkelte bestemmelser i lovforslaget bemærkes:

Til § 1.

Vedrørende den foreslåede ophævelse af bestemmelsen i § 5 i lov nr. 260 af 27. maj 1950 om afgift af forlystelser henvises til bemærkningerne ovenfor under 4.

Afgiftslempelsen for cirkus- og varieteforestillinger foreslås gennemført som en ordning bestående i et fradrag på 50 kr. pr. dag i den beregnede afgift, der udgør $\frac{1}{6}$ af entreindtægten. Det foreslås, at lempelsen for cirkusforestillinger kommer samtlige cirkus til gode, altså både de cirkus, der giver forestilling på justitsministeriets bevilling og de — iøvrigt fåtallige — cirkus, der giver forestillinger i henhold til tilladelser fra politiet. Hvis afgiften for en enkelt dag er under 50 kr., bortfalder afgiften for denne dag, og fradraget på 50 kr. pr. dag gives herefter kun for de øvrige dage.

Til § 2.

ad stk. 1. Bestemmelsen i § 10 i lov nr. 260 af 27. maj 1950, der er overført fra lov nr. 499 af 8. december 1949, er begrundet i ønsket om at støtte en dansk filmsproduktion, som aldeles overvejende må bygge på det indenlandske marked med den heraf følgende forringede udsigt til større økonomisk gevinst, og selv på hjemmemarkedet endda kun i hård konkurrence med udenlandske film. Når det således er erkendt, at der bør ydes dansk filmsproduktion en støtte, som i det store og hele har hidført det tilsigtede resultat uden dog at give mulighed for i en del af produktionen at investere de betydeligt større beløb, en farvefilmsproduktion kræver, synes det rimeligt at udbygge ordningen under hensyntagen til den udvikling, som filmsproduktionen gennemgår.

ad stk. 2. I bestemmelsens 2. stykke indeholdes nærmere regler for beregningen af producentandelen i tilfælde af, at der ved samme forestilling forevises såvel danske farvefilm som andre danske film.

I finansministeriets bekendtgørelse af 15. juni 1950 er det foreskrevet, at en filmsforestilling i

relation til spørgsmålet om ydelsen af producentstøtten kun kan betragtes som dansk, når mindst $\frac{5}{6}$ af det samlede program bortset fra reklamefilm består af danske film. På samme måde må det anses for naturligt, at den forhøjede producentandel for danske farvefilm kun kommer til anvendelse, når den væsentligste del af det danske program optages af danske farvefilm.

Det foreslås derfor fastsat, at for at en filmsforestilling kan betegnes som en dansk farvefilmsforestilling og således opnå den i stk. 1 foreslåede forøgede producentstøtte med 35 pct. af afgiftsbeløbet skal mindst $\frac{4}{5}$ af den egentlige forestillings danske program regnet efter censurmål bestå af farvefilm. Udgør den eller de danske farvefilm mindre end $\frac{4}{5}$ af det danske program, beregnes producentandelen med 25 pct. af afgiftsbeløbet.

Ved afgørelsen af, om producentandelen skal regnes med 35 pct. eller 25 pct. af afgiftsbeløbet, er det alene sammensætningen af den pågældende forestillings danske program der har betydning.

ad stk. 3. I bestemmelsens 3. stykke indeholdes regler for fordelingen af producentstøtten, når der ved samme forestilling forevises flere danske film med forskellig indehaver af producentrettighederne, uden at der foreligger aftale om fordelingen af afgiftsandelen. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 10, stk. 1, sidste punktum.

ad stk. 4. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 10, stk. 2.

ad stk. 5. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 10, stk. 3. Den finansministeren givne bemyndigelse vil, under hensyn til den i § 4 foreslåede lempelse af forlystelsesafgiften af filmsforevisninger gående ud på, at der fremtidig kun skal indbetales $\frac{6}{7}$ af den fulde beregnede afgift, fremtidig blive praktiseret således, at der højst gives tilladelse til, at producentens afgiftsandel forøges til $\frac{6}{7}$ af afgiften.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 11, stk. 4, idet der dog er foretaget en tilføjelse under hensyn til den foreslåede affattelse af lovens § 10, stk. 1 og 2.

Til belysning af bestemmelsens praktisering skal følgende eksempel anføres:

Ved en i medfør af bestemmelsen i § 11, stk. 1, i loven af 27. maj 1950 fritaget dansk filmsforevisning (sort-hvid film) udgør entreindtægten 1 700 kr. og de med arrangementet forbundne udgifter 510 kr. Den producenten tilkommende

andel af forlystelsesafgiften vil være at beregne på grundlag af den normale afgift, som udgør $\frac{7}{17}$ af 1 700 kr. = 700 kr., og producentandelen udgør 25 pct. af dette beløb eller 175 kr.

Afgiften til det offentlige beregnes med $\frac{7}{17}$ af udgifterne: 510 kr. og udgør 210 kr., hvoraf der i medfør af bestemmelsen i forslaget § 2 kun skal indbetales 75 pct. eller 157 kr. 50 øre.

Den i forslaget § 4, stk. 1, foreslåede lempelse af forlystelsesafgiften gående ud på, at den afgiftspligtige ved indbetalingen af afgiften kan fradrage $\frac{1}{7}$ af den fulde beregnede afgift, vil være at beregne med $\frac{1}{7}$ af producentandelen, der udgør 175 kr. og med $\frac{1}{7}$ af afgiften til det offentlige 157 kr. 50 øre, eller med $\frac{1}{7}$ af i alt 332 kr. 50 øre, hvorefter det beløb, der kan fradrages ved afgiftens indbetaling, andrager 47 kr. 50 øre.

Til § 4.

ad stk. 1. Den gældende afgiftssats: $\frac{7}{17}$ af bruttoentreindtægten bibeholdes, men der indføres en ordning, der tillader den afgiftspligtige at fradrage $\frac{1}{7}$ af den beregnede afgift. Fradraget skal beregnes af den fulde afgift, altså for danske films vedkommende af afgiften incl. producentandelen. Bestemmelsen er formuleret som en adgang til fradrag ved indbetalingen af afgiften af vedkommende filmsforevisning. Formuleringen indebærer, at fradraget ikke kan overstige det afgiftsbeløb, der skal indbetales til det offentlige af filmsforevisningen.

Det er en følge af den foreslåede ordning, at den syvendel af afgiften, som tilfalder den afgiftspligtige, ikke betragtes som en afgiftsnedsettelse ved beregning af udgifter, som ved aftale er sat i relation til nettobilletindtægten af forevisningen som f. eks. filmleje, jfr. bemærkningerne ovenfor under 1, og husleje, hvor denne eller en del af den beregnes af nettobilletindtægten (spilleindtægten efter fradrag af forlystelsesafgift). Før sådanne udgifter beregnes, kan den afgiftspligtige således fradrage den fulde forlystelsesafgift. Derimod indgår beløbet i den afgiftspligtiges overskud af virksomheden såvel i relation til indkomstskatten som f. eks. til beregning af afgift til filmsfonden.

ad stk. 2. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 19, jfr. lov nr. 150 af 9. juni 1956 § 4, idet det dog i bestemmelsen fremhæves, at den omhandlede lempelse skal beregnes på grundlag af den for det pågældende finansår beregnede fulde afgift, altså incl. savel producentandelen som den del af afgiften, der i medfør af stk. 1 er fradraget af biografejeren ved afgiftens indbetaling.